Ч. 202 (11.170). Львів, субота 10. вересня 1927. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Проповідь божевільних.

Львів, 9. вересня 1927.

Проповідь божевілля, як вислід шовіністичної пристрасти, вже довго перед війною гомоніла зі сторінок польської націоналістичної преси. Провідним її мотивом було: винищити! Розпоряджаючи своєю адміністрацією, краєвими фінансами і маєтково випосаженою верствою великих земельних власників, польська шовіністична армада на кожному кроці закидувала петлю на шию українського народу. Одначе в передвоєнному часі божевілля базувалося тільки на невгомонній пристрасти й атавізмі. До тогож тоді можна було елементам зла протиставити значну запору. Над розшаліле божевіллям вагою регулятивний чинник рівноваги: чинник центральної австрійської влади і чинник відпору українського громадянства, яке в умовах конституційного ладу мало деяку спромогу протиставитися руйнуючій силі каламутних хвиль, шовіністичної пристрасти й егоїзму.

Ситуація різко змінилася з моментом повстання польської держави і приєднання до неї західно-українських земель. Регулятивний чинник австрійської центральної влади уступив, а відпір українського громадянства силою обставин змалів, хоч його напруження навіть збільшилося. До голосу прийшли божевільні. Вони дістали в свої руки законодатну й екзекутивну владу та всі засоби репресії, натиску і розкладу. Скаля божевілля осягнула нечувану висоту, підсичена воєнними міязмами, розстроєм, вічним переляком, імперіялістичним гоном, фурією нищення, моральним здубінням, розпаленою, іскристою ненавистю, ненаситністю і пажерливістю. До голосу прийшли людці, які в нормальних часах і в здорових суспільностях повинні бути на чотири замки зачинені у відокремлених домах. Довга неволя звихнула моральний стрижень польського громадянства, роздавила і розторощила моральний капітал революційної колись демократії, навіть тої демократії шляхетського покрою, що голосила кличі волі, рівности і братерства.

Та як довго велася боротьба, як довго промовляла зброя, гарматні гуки тримали нервову систему в напруженні. Були вигуки і крики божевілля, було проповідництво винищення, одначе все те можна було в деякій мірі зрозуміти ситуацією боротьби. Аж коли втихла боротьба, нерви відмовили послуху і божевілля розлилося широким руслом по всій Польщі. Починається доба проповідництва божевілля зимно. А метою того божевілля: знищення, розторощення всього, що стоїть на перепоні величі, єдинодержавію і безмежному пануванню польщини. В тому напрямку заістновують самочинні акти, які опісля по тій самій лінії одержують законодатну санкцію — в законах про адміністраційний поділ Західної України, про осадництво і кольонізацію, про мову публичних урядів, про організацію шкільництва. По тій самій лінії зявляються законопроєкти про зміну виборчої ординації до сойму, про самоврядування і т. і. А одночасно йде проповідництво брутальности, цинізму і божевілля. Без обиняків говориться і впоюється у розстроєне громадянство конечність і неминучість знищення українців і білорусинів, разом понад девять міліонів населення! Проф. Ст. Грабський ясно, відкрито і навіть горд заявляє, що за 25 літ не лишиться знаку з семи міліонів українців. І то станеться в згоді з міжнародніми трактатами, гуманністю та вимогами культури й етики. Проповідництво божевільних розливається широкою хвилею. А який його наслідок і всесильна заразливість, видно хоч би з того, що польський лібераі і поступовець проф. Суйковський у своїм творі „Польска Неподлегла" язикові закони і закон про уладження шкільництва на українсько-білоруській національній території (себ-то закон про ліквідацію українського шкільництва, бо білоруське зліквідовано вже передтим) називає уладженням національних відносин на Західній Україні і Західній Білорусі на зразок Швайцарії... Чи не божевілля? Чи не перемішання понять, затрата нормальної думки?

Тепер у польській шовіністичній пресі змагається нова хвиля божевілля. Відомий Прушинський поміщує у „Слові Польскім" цілу низку статтей, яких провідною думкою майже поголовне знищення семи міліонів українців. Польща мусить бути одностайною й однородною. Правда, нині важко поголовно заподіяти смерть семи міліонам народу, одначе цю акцію можна розложити на довший час. Одначе той час не може бути за довгий, бо тимчасом зростає в силі Німеччина і Росія, які могли би перервати цей процес.

Що такі речі явно виписуються і цинічно проповідується деякими польськими сферами — нічого дивного. Таж то діється після великої війни, в добі всяких диктатур і насилля, в добі нечуваної тиранії і деспотизму. Одначе жах проймає кожну людину, яка нормально думає і відчуває, що той провокаційний цинізм і те божевілля толерується. І то не лише толерується, але й посередньо поширюється. В таких ідеях „добра", такою трійливою поживою годується нове покоління, в такій атмосфері муринської етики живе громадянство. Чи воно може бути здорове і нормальне? Приймаючи і перейма́ючись проповідництвом божевілля, воно готовить собі неминучу загладу.

З бурунами повені.

Катастрофа знищила майно і здобуток цілих поколінь.

Чим більше віддалюємося від страшних днів катастрофального урагану і нечуваної повені, тим сумніша картина відкривається перед нами. Спустошення сягає не десяток, але сотень міліонів золотих. З поверхні землі зникли цілі оселі, містечка і села. Згинули немов титани у віковічному бою, останки значних просторів карпатських лісів. Урожайні долини Опору, Лімниці, Чечви, обох Бистриць, Прута і обох Черемошів, численних річок і потоків та могутнього Дністра на просторі сотень кільометрів покрилися румовищем, ріню і сірим намулом. Втрати в будинках, худобі, збіжу й окопових ростинах, не говорячи про втрати в людях, — є безмежні. Яким великим і безкрі́їм є горе і нужда, сьогодні важко ще сказати. Все майно, всі осяги і здобутки цілих поколінь втопилися і потахли у рвучних бурунах нестримної стихії.

Очевидці оповідають, що наслідків катастрофи взагалі не можна опанувати. На те потрібна праця і засоби щонайменше **одного людського покоління.**

Та не зважаючи на те все, ми не сміємо окутувати себе бездонним песимізмом, що є батьком сумнівів і безпомічности. Тут не йде тепер про відбудову спустошених околиць, про повернення заподіяних катастрофою втрат, тільки про допомогу жертвам повені. Нашим святим обовязком нагодувати голодних, одягнути позбавлених одіжи, дати захист беззахистним, лікарську допомогу хворим, обтерти сльози сиріт, дітей, матерей і старців. А хіба при добрій волі, відповідній організації і щедрій жертвенности це ми можемо зробити, не зважаючи на нашу вбогість. Тут не сміємо допустити ніяких сумнівів, бо сумніваючись в можливість опанувати наслідки катастрофи, ми тимсамим сумніваємось в нашу життєву силу і майбутність.

Відозва до европейського громадянства.

Краєвий Комітет допомоги жертвам повені радить майже в перманенції під проводом през. В. Децикевича. В приспішеному темпі збирається відомости і розглядається всі форми та можливости допомоги. Комітет звернувся вже телеграфічно до українських організацій в Америці, повідомляючи їх про катастрофу і взиваючи до видатної участи в допомоговій акції. Одночасно Комітет повідомив про небувале всенародне горе також українську пресу у Харкові і Києві.

На черзі находиться справа відозви до европейського громадянства, бо інакше важко буде опанувати розміри і наслідки катастрофи.

Митр. Шептицький в дорозі до спустошених околиць.

Як ми вчора повідомляли, митр. Шептицький, бажаючи хоч частинно опанувати голод, нужду і розпуку населення в знищених катастрофою околицях, зорганізував **особисту допомогову** акцію власними фондами і засобами. В пятницю рано виїхав митрополит зі Львова з двома тягаровими автами навантаженними поживою і одежею. В двох особових автах виїхав митрополит з о. крил. Ол. Ковальським і лікарем д-ром Романом Гоцьким, який везе зі собою потрібні ліки, щоби на місцях подати поміч хворим. Окремо виїхав з львівської стації в спустошені околиці тягаровий ваґон з поживою і річами. Вартість купленої поживи і річей виносить 128.000 зол.

Акція Митр. Ординаріяту.

Довідуємося, що Львівський Митрополичий Ординаріят випускає відозву, в якій доручає духовенству стати на чолі допомогової акції на місцях. На поодинокі деканати має бути наложений відповідний контингент допомоги.

Незалежно від внутрішньої акції о. митрополит й Ординаріят мають у пляні звернутися з покликом до католицького і взагалі християнського світа, взиваючи його, щоби з огляду на страшну катастрофу сповнив Христову заповідь про допомогу ближньому.

Жертви.

На допомогу жертвам повені до диспозиції Краєвого Комітету допомоги жертвам повені на вкладку ч. 8165 в Центро-Банку (Львів, Ринок 10) зложили: **Центро-Банк — Львів 1000 зол.**, Читальня „Просвіти" — Клепарів 50 зол., Іван Калитяк — Львів 100 зол., Теодор Кулик — Ярнчів Старий 10 зол., Антін Іванович — Львів 25 зол.

Катастрофа повені.

Описи очевидців.

I.

Ріпчиці, 5. вересня 1927.

У нашому селі **Ріпчицях**, повіт Дрогобич, ріка Тисьмениця вилила так, що знищила все сіно і збіже. До того замулила кипячкою (фузами) все поле. Найгірше тепер з худобою, бо нема її де вигнати. У нас знищених сильно до 30 господарств. Бульба гниє всюди і грозить великий голод.

Подібно, як у Ріпчицях, потерпіло наше населення й у **Вороблевичах**. Ріка Тисьмениця розлилася широко по обох берегах, виступивши щонайменше на один метер понад свої береги.

Далеко гірше представляється справа в **Мединичах**, де є знищених до 270 господарств. Там, як і в інших місцевостях, вода порозривала й рознесла богато будинків, а ще більше попідмулювала.

В часі катастрофи діялися страшні річи. Були сцени, яких не опише ніяке перо. Донині витягають з хащів і з багон у цілій околиці людські трупи, а також потоплену худобу і всяке інше добро. В часі катастрофи зловлено в одному місці колиску з живою ще дитиною. Чия вона і що з її нещасною мамою, ніхто не знає. В іншому місці хату, яку несли розбурхані хвилі, вдарила цілою силою у кладку, якою переходило 7 робітників. Усі вони згинули у спінених бурунах. Словом: страшні образи, яких не могла би змалювати й найбуйніша фантазія!

Пошкодоване населення приходить поволи до притомности, але все воно в розпуці. Підмоги державні, головнож безпроцентовий кредит, конечні. Також громадянство повинно поспішити нещасним жертвам катастрофи з підмогою, і то негайною. — **Селянин.**

II

Німшин, 5. вересня 1927.

В Німшині, пов. Рогатин, Дністер залив долішню і середню часть села. Знищених є більше як 120 господарств. Вода сягала до вікон

хат. Мешканців села врятовано таким чином, що в 3 год. вночі евакуовано загрожені частини села на горішню частину. Таким чином вийшли ціло люди й худоба. Зате збіжже й сіно замокло цілком, а ярина на полях замулена. Люди не мають засобів поживи, тому поміч тут негайно потрібна. — **Свій.**

III.

Микуличин, 4. вересня 1927.

Страшна, невидана ще злива з градом і блискавками стрівожила населення Микуличина так, що всякий з трепетом чекав у своїх чотирьох стінах кінця світа. Тимчасом церковні дзвони та гудки трьох тартаків ударили на трівогу, сповіщаючи, що йде нещастя. Прут митю наповнив своє русло рвучими зимними водами і залив цілу долину, при якій положена середина Микуличина з церквою і тартаками. Страшних шкід наробила вода мешкальним хатам та промисловим будинкам, а саме тартакам. Млин, положений на правім березі Прута біля Підлісева, поплив з водою так, що скоро й сліду з нього не стало. Хвилі, вдаряючи об гостинець, по недовгім змаганню прорвали недалеко церкви гостинець Ворохта—Яремче. Всі хати між гостинцем і Прутом залиті водою, камяний міст на шляху Ворохта—Яремче біля громадського дому перед деревляним мостом зірваний. Від Вороненки до Підлісева в кількох місцях перерваний залізничий тор, так, що поїзд зі Станиславова доїздить тільки до Підлісева. На північ від Микуличина страшні шкоди також. Вода поволи опадає і всі забираються до обчислення шкід та зорганізування допомогової акції. — **Д.**

IV.

Комарно, 5. вересня 1927.

В суд. повіті Комарно повінь Дністра захопила 8 громад, а саме: **Колодрубп, Повергів, Тершаків, Монастирець, Мости-Свинуша, Сусолів, Подільці і Погірці.** В згаданих громадах залиті повеню всі сіножати (селянських 2.150 моргів), на котрих знищено все перше сіно в стогах до 80 проц., а отаву (другий збір) до 100 проц.

Найгірше знищена гром. **Тершаків**, де вода залила до висоти 2 м. усі господарські забудування, в котрих на протязі 5 днів вода знищила майже увесь сьогорічний збір хліба і паші. Знищених хат 5.

У громадах Тершаків, Мости-Свинуша, Монастерець залиті і замулені водою всі орні поля, а в громадах Повергів, Сусолів і Подільці частинно; на них бараболя вже почала гнити (около 190 моргів).

Шкода виносить понад 400.000 зол. на самих тільки селянських землях. Крім цього великі шкоди на винайммлених у Колішера, Трояновського, Роецького і ін. (наразі ще не обчислено, але буде вдруге стільки).

Нині, дня 5. ц. м., філія „Сільського Господаря" в Комарні скликала тіснішу нараду з місцевих українських установ з метою заложення комітету допомоги на судовий повіт Комарно. **Г. Т.**

Виборчі висліди.

ГУСЯТИН.

В днях 21., 22. і 23. VII. відбулися в Гусятині вдруге вибори до міської ради. Не зважаючи на вшехпольський терор, виборці українці й жиди пішли лавою до виборів, вибираючи компромісову лісту в IV. і III. колі. В II. колі вийшли самі жиди, в I. колі самі вшехполяки. Склад ради міста Гусятина представляється тепер так: 7 українців, 12 жидів і 18 поляків (8 шовіністів і 5 „направяків").

РОЖНІТІВ.

До міської ради вибрано 12 українців, 11 поляків і 17 жидів.

ДОЛИНА.

До гром. ради увійшло 16 українців, 16 жидів, 18 поляків і 3 німців.

СТАРА СІЛЬ.

При виборах у днях 21. і 22. серпня вибрано: в IV. колі 5 поляків і 1 українця, в III. колі 6 поляків, у II. колі 6 жидів, у I. колі 6 поляків. Разом є: 17 поляків, 6 жидів і українець.

ЛІСЬКО.

До гром. ради вибрано ледви двох українців, зрештою самих жидів і поляків.

САМБІРЩИНА.

Биків: 16 радних. Село прегарно зорганізоване. До урни йшов загал виборців під виразним національним кличем. Хоч 70 свідомих громадян з причини слідства за зневагу влади не допущено до голосування, національна ліста побідила в IV., III. і II. колі. Перше коло перепало з вини місцевого пароха-москвофіла, який разом із двома синами голосував на хрупівську лісту. — **Дорожів:** 48 радних. Село жваво організується під національним стягом. Є кілька вповні свідомих, ідейних одиниць. Слідний додатний вплив місцевого пароха, людини щиро відданої національній справі. При виборах націоналісти побідили в IV., III. і II. колі. Перше коло пропало через надужиття і шахрайства при обраховуванні голосів. Проти вибору внесено протест. — **Білина:** 48 радних. Всі вибрані українці. Виборча боротьба не мала ні ідейної ні партійної закраски. — **Волоща:** 36 радних. Село мішане. Наказний війт поляк робив, що міг, щоби не допустити до ради свідомих націоналістів. Ідейні і свідомі громадяни Ліщинський і Грушак внаслідок надужить перепали в I. колі. Вийшло 11 поляків, решта українці одначе здебільша мало свідомі. — **Городище:** Боротьба на тлі особистім. З причини бучі відбулися другі вибори, при яких знова побідила ліста дотеперішнього наказного війта Омеляна Монастирського.— **Гординя.** Побідила ліста наказного війта Цілоцького, ворожого всякій національній справі. Націоналістичний елемент, який одинокий міг би зорганізувати село і перевести успішну боротьбу з Цілоцьким, невогранізований, бо нема енергічної людини на місці. — **Ортиничі:** 16 радних. Побідила родинна ліста наказного війта, ворога всякого культурного життя в селі. — **Татари:** 24 радних. Через віроломство жидів українці програли в першім колі. Вибрано в I. колі 4 жидів і одного хруня. Інші радні націоналісти українці. — **Пруси:** 24 радних. Давня кацапська твердиня. Національна думка що лиш зачинає проявляти. Побідила хрунівська ліста. Жид Нухбам кандидує на війта! — **Новощичі** Село мішане. Населення залежне від двора. Перейшла ліста зложена дідичем Стшелецьким і наказним війтом Павлівським. — **Лука Рустикальна:** 82 радних. До ради увійшло 2 жидів і 1 пяниця, всі інші — націоналісти. Проти важности виборів внесено протест.

Вічевий рух.

Виборче віче в Добромилі.

В неділю, дня 28. серпня ц. р. відбулося заходом місцевого виборчого комітету в домівці Народнього Дому віче в справі громадських виборів. Явилося на ньому велике число місцевих міщан і робітників, прибули також звушники посла Павловського зпід стягу Бриля, що за всяку ціну намагалися захопити провід у свої руки та вибрати на провідника хруня Гузаря. Одначе це їм не повелося. Віче відкрив короткою промовою д-р Антоневич; провідником вибрано п. Курчака Адольфа, заступником Писарака Миколу, секретарем п. Червінського Юліяна. З черги предсідник уділив голосу делегатові Центрального Комітету УНДО п. Ерстенюкові Дмитрові зі Львова, який привитав зібраних іменем партії, пояснив виборчу ординацію до громад та вказав на організацію українських національних сил як на одиноку запоруку успішного переведення виборів до ради міста й одинокий шлях до кращого завтра. Після цього п. Антоневич як голова місцевого виборчого комітету представив хід підготовки до виборів та підчеркнув, що деякі міщани далися збаламутити Павловському і його звушникові Гузареві. В дискусії забрав також голос місцевий робітник Потічний Михайло, який виступив проти української „буржуазної" інтелігенції та розносився з похвалами для пепесіяців. Належну відправу дав йому п. Ерстенюк, який коротко представив шовіністичну політику тої партії супроть українського народу. Не повелося й п. Венгжинові Владиславові, який захвалював „чистий" соціялізм Цьому панкові уділив предсідник голосу під умовою, що буде промовляти по українськи, бо таке було домагання вічевиків. Та цей „чистий" соціяліст, хоч зложив заяву, що буде промовляти по українськи, кінцеву половину промови виголосив по польськи. Не помогли протести вічевиків. Присутні пізналися скоро на фарбованім лисі так, що делегат не потребував з ним богато полемізувати. З черги п. Гузар боронив своєї угодовщини на місцевім грунті. Присутні по тих промовах дійшли до переконання, що це промовляли звушники ворогів українського народу, і прийшли на віче тільки баламутити патріотичне українське міщанство та робітництво. Забирали ще голос п. Войтечко і п. Гік та взивали українське робітництво Добромиля йти спільним фронтом до виборів. Віче покінчилося приступленням робітників до українського виборчого бльоку й вибором п. Гіка від робітників третім делегатом до переговорів з жидами. Так соромно розлетівся зложений послом Павловським та Гузарем так званий міщанський виборчий бльок і на широку скалю закроєна хрунівда. — **Присутній.**

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Д-Р СОФІЯ ПАРФАНОВИЧ

Враження з Бойківщини.

Прекрасна наша Бойківщина! На жаль, мало хто з нас побував у турчанських горах, пізнав чудовий край та приглянувся до життя убогого, темного бойка. Мало хто з нас пізнав чар зеленої долини тихого Дністра, лісисті стрімкі гори над берегами рвучкого Стрия ти високі, пралісами криті верхівя над Сяном. А все те в однім тільки повіті турчанськім! Знають за те цей гарний край тільки чужі, що їдуть сюди для експльоатації ліса і його видідиченого нині власника-бойка, і знають трохи літники, переважно жиди, котрих стягає сюди прекрасний воздух і новість, котра все манить цей рухливий і цікавий нарід. З українців рідко хто відвідує цю частину краю, криту лісом і вівсами — щоденною поживою бойка. А дуже варто пізнати цю забуту нами полосу, де, як каже пісня: „Живуть бойки, де музики дрібно грають, скачуть полегойки".

Повітове місто Турка — це нуждення жидівська містина, повна гамору і малих убогих крамнків, де наш ґазда купує нечисленні господарські прилади і приганяе на торг свою нуждениу худобу. Та як тільки утомлена гамором і порохом людина кидає це місточко, само по собі гарно положене над Стриєм, виринає перед нею безліч гірських засм і синього простору, осяяного сонцем. Їдучи на південь серед гір, на котрих переважно вирубано ліс, висідаємо в Сянках. Острійший воздух вказує, що терен піднісся; лісисті гори понад Сяном, що тут випливає на оборі одного ґазди, знімаються щораз вище. Сянки, теперішня гранична стація, від якої недалекий прохід гарним гостинцем до Ужока вже на Закарпатській Україні. З самої стації, немов із птичого гнізда, приліпленого до скелі, чудовий вид на великі серпентини й високі гори. А в долині Ужок, що був іще за австрійських часів кліматичною місцевістю, мав купелевий заклад і парк; нині він запущений і сумує в ньому обтовчена, мохом поросла статуя камяного Геракля. А далі далекі шляхи Закарпаття...

З Сянок на захід ідемо долиною Сяну або їдемо чудовою лісовою залізницею через Тарнаву до Ступосян і Горішніх Устрик. Залізниця спинається високо понад пропастями і бурхливими потоками. Довкола шумить старий ліс, а над головами кричать вірли. Високо понад нами дрімають зелені полонини Галич і Букове Бердо, і тільки здалека долетить голос сопілки або рев худоби. А глибоко, дуже глибоко у стіп цих гір синя лента бурхливого Сяну і села, забуті Богом і людьми: в них нарід темний, брудний, аж чорний, а під границею застрашений тими, що чуйно її бережуть.

На схід від Турки сині лісисті гори і лісова залізничка (колійка), через Їльник до Завадки. Звідси вже не так то й дуже далеко до Сколього.

На північний схід від Турки їдемо долиною Стрия в ліси й гори через Ісаї і Ластівки до Свидника, одної з найкращих місцевостей Турчанщини. На жаль, недоступна вона ні залізницею ні гостинцем, здається, немов единий вихід з цих чудових гір водами Стрия. А він широкий тут і бистрий та риється глибокими, дикими ярами. Немов бачимо в Ластівках тих бідних Франкових циганів, як гинуть серед лісової гущавини. Бушують, шумлять гірські вітри, а сонце купається в бистрих струях Стрия.

На північ від Турки лагідні пасма гір Дністрового доріча. Через Явору в Розлуч. Розлуч! Модна тепер (серед чужих), молода і прекрасна місцевість для літнього побуту. Серед лагідних гір, переважно критих лісом, село, як інші в Бойківщині. Та мабуть ніде нема стільки синяви, простору, воздуха і краси, що тут. Лагідні та „високі" (935 м.) гори тягнуться довгим пасмом на полудне від села. З них прекрасний, далекий вид на море гір — аж далеко до Турки і Сянок, аж на край овиду, де темніють граничні полонини. На цім-же пасмі джерело Дністра — мала керничка у стіп зломаного бука; далі від неї малесенький потічок, а ще далі, ген в долинах села, гостинці і срібна лента молодого Дністра. Пливе-крутиться серед гір і втікає нам на північ і схід — ця гарна наша ріка. Мріють гори, скупані в сонці, шумлять ліси і хвилюють буйні вівси. Свобода, простір, пречистий воздух і сонце — й безмежна тишина. В долинці на „ровені" прекрасний Розлуч (кажуть чужі, що це справжня перлина гір). Лагідні Кичери лісисті — богато ж його, молодого, зеленого, запашного — оцього ліса. Потоки і прекрасні їхні водопади з хрустальної води, зелені луки над потоками, високі камяні мости і чудовий рівний гостинець серед піль і гір. Лагідний воздух, розкішне тепло, безмежна тишина. Не диво, що чужі пишуть, що це справжня Швайцарія. І вміють вони її вихіснувати! На очах ростуть чужинецькі віллі, парцелюють ліси, ставлять пенсіонати. Львівський магістрат закупив 10 моргів лісового терену, щоби поставити тут своїм урядовцям дімки для відпочинку. Закуплено місце під санаторію для грудно-недужих. Рух і життя в незнанім до-недавна бойківськім селі! Ґазди продають „люфтикам" усе, що можуть зі своїх убогих дорібків і, на жаль, учаться чужої мови і чужих звичаїв.. Чужі будують доми і палати, а ми й не знаємо про це. На нашій землі красу нашу чужі пізнали, оцінили і беруть її в посідання... Кажуть, що з часом Розлуч стане більший і більше відвідуваний, ніж Яремче. Та ледви, чи з нас хто буде там...

На північ від Розлуча — долиною Дністра — скоро втікаємо з гір на урожайні самбірські долини. Ще Спас — рівнож гарне і часто відвідуване місце й Бусовисько (оба над Дністром) — і вже за нами, ген за нами, сині гори прекрасної, бідної Бойківщини. Тільки голос сопілки та крик вірла довго не мовкне в наших ухах і довго ще в серці несемо протяжний спів гірської коломийки:

Ой, тай туда, туда дуйна,
Не можу я тя забути,
Верховино файна!

Розлуч 19. VIII. 1927.

Останні вісти.

ПЕРЕД ЗАСІДАННЯМ СОЙМУ.

Варшава, ... вересня 1927.

Марш. Ратай в звязи з першим засіданням сойму не видав іще ніякого розпорядку і ждe аж приїдуть до Варшави всі пять віцепрезидентів сойму і віцепрем. Бартель. Марш. Ратай конферував із віцемарш. Дашинським і кількома послами.

СЕСІЯ КОМІТЕТУ НАЦ. МЕНШОСТЕЙ.

Варшава, 8. вересня 1927.

На 12. вересня скликано сесію комітету для справ нац. меншостей. Наради комітету потреватимуть три дні.

ПОДАТКОВІ ПІЛЬГИ ДЛЯ НАВІЩЕНИХ ПОВІНЮ.

Варшава, 8. вересня 1927.

М-ство скарбу задумує признати деякі пільги в податках для мешканців Сх. Галичини, навіщених катастрофою повені. Пільги ці признаватиметься в міру можливости.

ПЕРЕНЕСЕННЯ В ПОСОЛЬСТВІ СРСР. У ВАРШАВІ.

Варшава, 8. вересня 1927.

Нар. комісаріят для закорд. справ в Москві не витягне дисциплінарно-службових консеквенцій у відношенні до урядовців більшовицького представництва у Варшаві, які вбили Трайковича. Зате Ульянов і Гусев будуть відкликані на інші становища до Москви.

КАТАСТРОФАЛЬНА ПОВІНЬ В БЕСАРАБІЇ.

Букарешт, 8. вересня 1927.

Повінь у Бесарабії прибирає катастрофальні розміри. Щораз більше телеграфічних і телефонічних ліній та залізничих получень перервано. Кішинів зовсім відрізаний. Села здовж Дністра в більшости знищені. Є чутки, що без даху над головою лишилось яких 50.000 людей. З Одеси подають, що на півдні України і Румунії підносяться ріки дуже нагально. Буря на Чорному Морі заподіює великі шкоди на берегах. Вода залила вулиці Ялти.

КАТАСТРОФИ.

Варшава, 8. вересня 1927.

Підчас міждивізійних маневрів впав із літаком пор. Берський і згинув наслідком ран.

Львів, 9. вересня 1927.

При вул. Зиблікевича зударилось авто ч. 7067 із двома трамваєвими возами: „2" і „9". Ранені були 3 жінки й один мужчина, що їхали тим автом. Авто трамваї розторощили. Шофер Лунас вийшов ціло. Його арештовано. При вул. Личаківській і Павліків трамваєвий віз „7" наїхав на тягаровий віз Михайла Шибяка. Віз вибив у трамваї шиби, які зранили кількох подорожних. Зударення було так сильне, що один кінь згинув на місці. Тягарове авто переїхало Олену Насимову з Пасік, а при вул. Стрийській перевернулось авто ч. 8149, при чому подорожні і шофер зазнали тяжких контузій.

Льондон, 8. вересня 1927.

З Токіо повідомляють: Біля столиці Кореї потонув пором. Усі 280 подорожні згинули.

ГУВЕР КАНДИДУЄ НА ПРЕЗИДЕНТА.

Льондон, 8. вересня 1927.

Міністр торговлі Злуч. Держав Гувер задумує до 4 тижнів предложити президентові свою димісію. Гувер хоче кандидувати на президента Злуч. Держав. Коли б Гувер і дальше лишився в кабінеті Куліджа, це унеможливило би енергічну виб. кампанію.

Біржа.

Гроші.

Американський долар 8·90—8·90·50 при малім оферуванні. Банк Польський платив за долара в готівці 8·78, за Ню Иорк 8·91, швайцарські франки 172·05, італійські ліри 48·60, данські корони 238·60, норвезькі корони 233·50, австрійські шілінґи 125·74.

Збіжжя.

Пшениця двірська нова 47·00—47·75, пшениця селянська нова 45·25—46·25, жито 36·50—37·50, ячмінь броварняний 39·00—40·00, ячмінь на мливо 35·50—36·50, ячмінь пашистий 33·00—33·50, овес 28·00—29·00.

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

НОВИНКИ.

— **Неімовірне.** Український сенатор Карпінський дістав від адміністраційної влади І-ої інстанції повідомлення, що йому не признали польського горожанства. Мотив: у 1919 р. він покинув державну службу судді. Цю вістку повторяємо за польською пресою. Виходило би, що польськими сенаторами можуть бути чужинці або що виконування функцій сенатора не дає ще права до горожанства.

— **Кінець доразових судів?** М-ство справедливости у Варшаві ставить проєкт, щоби скасувати доразові суди в деяких округах, між іншим у львівськім. Треба ще ждати на осуд судової влади у цій справі.

— **Поширення телефонної сіти.** Львів дістане на будову телефонної міжміської станції 200.000 зол., Станиславів і Перемишль по 150.000 зол. з нового буджету мін-ства почт і телеграфів. Цікаво, чи в самих цих містах телефонна сіть також пошириться від такої суми.

— **Темні історії.** Якась спілка ошуканців в Естонії висилає ріжним особам дешеві чеки до розпродажі, обіцюючи за їх розпродажу як не золоті гори, то безплатне авто або подорож довкола світа. Люди, що вірять у ці небелиці надурно ждуть місяцями на авто або на білет і не в силі подякувати таким добродіям особисто. — Трьох пічних промисловців Савицький, Ожарко та Темах скидають вину із себе на другого товариша і не в силі порозумітись: хто з них опівночі на пл. св. Духа ограбив спокійного провінціонального урядовця із 160 зол.

— **Кіно для наівних.** Недавно чули ми про одну львівську жертву любови до фільми: адвокатську машиністку, що втратила свій доляровий капітал у штудерного кінового підприємця. Нині чуємо нову подібну історію. Звичайна дама зпід Вадовиць, звана ще звичайніше Котурбашова, виступила під псевдонімом графині Лілії Гербурт-Естергази на вивісці „Студіо-фільми". Набрала вчеників до своєї школи і „набрала" 20 осіб ріжного пола по 150 зол. Школи й не думала починати, бо на цій не розумілась. Коли поліція зайнялась її особою, вона показала гордо свої документи, яким бракувало тільки одної прикмети: автентичности. „Студіо-фільма" зачинена, — чи зачинять ще її дотепну директорку невідомо.

— **Сільські трагедії.** 42-літній Попелюх із Молодчина (Любачів. пов.) був обурений тим, що його тесть Бирка на старість оженився, замісць записати йому грунт. Підчас палкої розмови на цю тему довбнею вбив Бирку, за що сидітиме тільки півтора року. — У Липській Волі біля Мостиськ 19-літній парубок Правдюк в обороні перед батьком, який гнав за ним з вилами, пробив свого батька ножем смертельно.

— **Невідомий нещасливий.** Льос, що виграв на державній льотерії 200 тисяч з числом 96042 до нині спочиває в руках якогось щасливого, що до цього часу не зголосився.

— **Катастрофи.** Загорівся англ. прогульковий пароплав „Гренадієр"; 3 особи згоріло, багато ранених. — У Ціммерод над Рейном у копальнях базальту вибух динаміт: 8 убитих, 40 ранених. — У Вірменії відчули новий землетрус; біля Требізонди впало кілька домів. — У Константинополі потонули з лодкою секретар і урядовець мадярського посольства з жінкою та двома дамами. — Згорів італійський театр у Фаенці.

— **Неспокійний океан.** Над Атлантиком панує бурхлива атмосфера, яка по думці фаховців зробить неможливою дальші перелети в цьому році. Найкорисніший шлях це Париж-Бордо-Лізбона-Азорські острови-Ню-Йорк, одначе він страшенно довгий: більш як 8000 км.

— **Цьогорічний світовий урожай.** Міжнародній Агрономічний Інститут оголошує справоздання досить потішаюче. Хліборобська продукція у світі є не гірша як минулого року, а краща як пересічна сума за останніх 5 літ. Участь Европи у відношенні до продукції інших частей світа така: 86 проц. пшениці, 45 проц. жита, 40 проц. ячменю, 20 проц. вівса. Злучені Держави дадуть збору на 6 проц. більше як за останні роки, але Канада на 20 проц. менше. Країни, що дають майже половину всього збіжжа, мають гарний урожай. Ціни на світових ринках лишаться без більших змін. Для нас важним є рішення союзу льондонських мельників: обниження цін на муку.

— **Спорт і Ліга Націй.** Еспанський король Альфонс на обіді Спортового Клюбу в Мадриді сказав слова, які передруковує вся преса, здебільша без коментарів: „Спорт коштує всі народи дешевше як Ліга Націй". Та хто йому сказав, що Ліга Націй не є спортом?

— **За воєнні гріхи.** У Білгороді почався цікавий процес. Розбирають справу з австро-сербської війни, вини за катастрофу „Тімокдивізії" з 5. вересня над Савою. Генерал цієї дивізії Кондіч був засуджений за програну на рік вязниці вже підчас війни, але вніс спротив проти цього присуду. Він борониться книжками австрійських знавців, які стверджують, що Кондіч перейшовши Саву зробив єдине розумне із стратегічного погляду, — інша річ, що й це не спасло ситуації.

— **Шкідливі виклади.** На конгресі англійських наукових товариств у Лідс висловили думку, що надто велика скількість прилюдних викладів про фрайдизм і психоаналізу — шкідлива. На такі виклади ходять здебільша істеричні жінки і цим змінюють свою недугу. Яке щастя, що в нас нема ніяких наукових викладів.

— **Подружа статистика.** Голова баварського статистичного відділу д-р Цапп зайнявся цікавою студією: — з якими жінками женяться мущини найрадше. Перша його відповідь така: з такими, що сами заробляють. У 1924 р. з усіх дівчат, що вийшли замуж 81.5 проц. могли на себе працювати. У дальших роках цей процент ще зріс. 83.1 проц. вийшло замуж дівчат на добрих становищах, або студіюючих; 71 проц. жінок т. зв. вищих урядовців. Баварська статистика каже ще щось цікавішого: найрадше женяться з жінками на становищах — письменники та артисти; (75 проц.) далі: вчителі (60 проц.). Варто би зробити таку статистику і в нас, де число подруж з економічних причин страшенно впало. Дівчата знали би бодай на яких кандидатів більше звертати увагу.

— **Союз велитів.** В одній із стейтів Сполучених Держав, Канзасі, оснувалось нове товариство яке може назватись таким першим у світі: союз великих людей по зрості. Ці велитні почувають себе покривдженими умовинами життя створеними звичайними, малими людьми і хотять боротись за деякі права. Більшість цих прав зводиться до того, що люди, які мають над 1.95 м. не в силі вигідно поміститись у авті або на готелевім ліжку. Там, де можна схилити голову, щоби пролізти — вони її схиляють, але ніг скорочувати не можуть і тому домагаються вигоди для своїх ніг — у кінах, театрах, готелях, автах. Невідомо, чи нормальним людям, власникам усіх цих предметів, оплатиться побільшувати їх для кількох велитнів.

— **На честь Гінденбурга** організує Центральний Союз фільмових фабрикантів у Німеччині кіновий тиждень від 30-го вересня до 6-го жовтня. За той час виставлятимуть виключно німецькі фільми. У цій манїфестації візьме участь 3000 кін.

— **Франція — британській державі.** У паризькім ратуші французький нарід через свій уряд манїфестував ще раз почування дружби до Англії. Чемберленові, мін-ові закорд. справ передали „золоту книгу", яку заповнили підписами та текстами дипльомати-політики, письменники, журналісти, мистці прославлюючи франко-англійську дружбу. Клемансо вписав там такі слова: „Любити когось не значить казати йому про це, а доказати це". А доказ це — найбільша війна.

— **Виставка дивоглядів.** Недавно управа московської почти влаштувала виставку почтових дивоглядів для доброго прикладу загалу. Виставка скінчилась і несподіваним наслідком: публика почала засипувати виставку зразками дивоглядів. Щоби не вводити людей у дальшу спокусу, виставку мусіли зачинити.

— **Перебитий сніданок у літаку.** Люксусовий літак Париж-Льондон зіпсувався цими днями над містом Руен. Треба було „сісти" на землю. Керманич зїхав дуже добре, але коли літак котився по землі заїхав у рів і перевернувся. Пасажири їли сніданок: стіл перекинувся з гістьми; на щастя, крім плям на суконках дам, нікому нічого не сталося.

— **Наслідки чарльстона.** Визначний берлінський гінеколог стверджує, що статистичні дані оголошені управою Берліна за першу половину 1927 р. треба пояснити одним коментарем. А саме: значна знижка уродин пояснюється модерною жіночою недугою — чарльстоном. Багато берлінських лікарів радить жінкам, щоби зрікались цієї муринської приємности, коли хотять мати гарні та здорові діти.

— **Світова всячина.** Уряд Спол. Держав має намір поставити питання, чи може звернути Німеччині частину морських каблів сконфіскованих союзниками під час війни. — Латвія виселює російських монархістів, що змінили агітацію „за царем" Кирилом. — Будапештська поліція задержала 30 комуністів, яких передасть судові. — Югославянський експорт зменшився за останній рік на мілярд динарів. — У Бомбаї йде дальше різня між гіндусами і магометанами. — У Москві, з нагоди 10-ліття революції влаштують політичний карнавал на вулицях, з участю комсомольців переодягнених за радянських і чужинних політиків. — У Відні збирається 1000 фризієрів з усього світа на конгрес; з цього вирине непевне нова мода. — У Ню-Йорку помер голова фільмового концерну „Гольдвін" — Маркус Лев; почав він свою карієру в Ню-Йорку як Едісон з продавця часописів, потім був репортером, директором кабарету, продавцем кожухів аж став мільонером. — Шаляпін, що співає тепер у Льондоні дістає за кожний вечір 5500 долярів. — У м-стві внутр. справ у Білгороді відкрили зловживання на 1,645.006 динарів. — На Мадярщині біля Сопрон відкопали римський цвинтар з ріжними памятками мистецтва. — У Брюселі помер великий канцлер міжнародньої масонської організації. Її збори призначені на 24-го вересня відкликані. — Уряд Костаріки заборонив виставку відомої фільми „Велика Парада" як образливу для Німеччини. — Америк. промисловець із Мільвокі, Ернест Мілер записав пані 50.000 дол. Америк. скарб домагається від пані податку: 6900 дол.

З чужих театрів.

Два оживлені архитвори.

Не треба, здається, скривати тайни, що наші львівські земляки, не дуже охочі до власного театру, відвідують радо місцеві польські театри, які іноді (впрочім підчас деяких опер) заповнюють густою лавою. Про кіна вже й не казати. Нижче підписаний теж невільний від цього гріха. Як часто грішимо ми всі ще гірше, коли відчуваємо спрагу, хоча би фізичну! А спрага за театром може більше виправдана.

День за днем довелось провести вечір на двох ріжних виставах: у міськім, на інавгураційній виставі нового директора-режісера Тчінського, що почав сезон „Незломним князем" Кальдерона-Словацького, і в жидівськім театрі віленської трупи, що давала вп'яте у Львові Молієрівського „Жорж Дандена". Жаль, що на таких двох виставах не могли бути присутні не наші „столичні" громадяни, а директори та актори наших провінціяльних труп. Вони побачили б наглядний приклад: яку ролю відграє в театрі простота сценічних засобів при мистецькій режисерії і... ще дещо. „Незломного князя" Кальдерона в геніальнім перекладі Словацького важко вислухати пересічному сучасному глядачеві, незакоханому в красі слова. Його навчило нас шукати в думках зараз від першої сцени всі нитки можливих конфліктів. Хочемо, щоби вони були нюансовані та показані, як наші химерні настрої.

Та ось бачите перед собою підлеене небо, якого блакит усіх відтінків золотом кольору з багром ступенів і золотом ... Мінливі ... ліній, ... музика як акомпаніямент за сценою ... — ось і ... Минає пів години, година, півтора —

вічно та сама сцена, при несміннім повній акції. Тільки гра коліріів заступає зміну вк. Три до злиті в одну; все вистава зведена в однопільність акції та єдність місця. Великий мусить бути чар слова і обстановки, щоби вухо та око на протязі півтрете години не втомилось такою виставою! Найчарівнішу обстановку перемагає нині кіно. Але чар слова — його кришталева чистота та переливи згукових нюансів належать усе ще до театру. Завдяки ньому Кальодерон ожив після 300 кільканадцяти літ у Львові, і жив, як перед віками у Мадриді. Завдяки цій силі слова можна нині вчитись у театрі цінити те, чого нам так дуже бракує: красу живої, чистої, багатої літературної мови!

Ще більшою несподіванкою була для мене вистава **Молієра „Жорж Дандена"** в жидівськім жарґоновім театрі. Такої добірної мандрівної трупи не бачив я в нас ніколи. Це був Молієр найкращої паризької режисури, виступіюваний до таких подробиць, що кожне слово, кожний жест були вислідом довгої передуманої підготовки. Я і мій товариш розуміли мало що більше, як колиб були на Кальдероні в Мадриді. Але міміка артистів вистарчала. Молієрівська доба була зелнана із усіма хитрощами модерного театру, що на свій лад користується здобутками „комедії дель арте" і зближує авдиторію до сцени переходами зі східців на салю і переходами з авторського тексту до режісерських вставок. Якби ми мали таку акторську трупу, що має в собі стільки безпосередности, розуміння дикції та хисту відтворювати архитвори европейської літератури, то ніхто з глядачів не запримітив би навіть недостач нещасливої сцени в салі Музичного Т-ва ім. Лисенка, де артистам ніколи важко входити і виходити крізь тісні та непевні куліси.

Матеріяльні засоби театру — велика річ. Та ще більша: духові — талант артистів і режісерів. **М. Р-ий.**

Зі спорту.

„Пролом" (Сокаль)—„Польонія" (Сокаль) 6 : 3 (2 : 2)

Двічи вже розіграла українська спортова дружина „Пролом" у Сокалі мечеві змагання з „Польонією" (товариські) і вони поставили „Пролом" нарівні з „Польонією". Висліди 2 : 2 і 1 : 1. Пізніше „Пролом" грав з „Польонією" вже за мистецтво Сокаля. „Пролом" грав з резервовими грачами й тому „Польонія" виграла у відношенні 3 : 4.

Зате 28. серпня „Пролом" реабілітується. На відплатні змагання виступає „Пролом" у повному складі. Публика дописала й це якраз найкраща реклама. Публика в більшости польсько-жидівська, гучними оплесками підбадьорювала „Польонію", а криками, сміхами та гудінням відстрашувала напад „Пролому" від воріт. На цю некультурну поведінку суддя (поляк) не звертав якось уваги. Це й було причиною, що з самого початку „Польонія" здобула два *goal*-і. Одначе „Пролом" не звертає уваги на наслідки і грає витревало на половині „Польонії" та кінчить першу половину з вислідом 2 : 2. У другій половині знову „Пролом" натискає „Польонію", здобуває ще 4 *goal*-і й позволяє собі стрілити ще одного ворожого *goal*-а. Гра була дуже жива. Публика поділилася. Польська пригноблена, мовчала, зате українська нагороджувала своїх копунів заслуженими оплесками.

Змагання закінчилися вислідом 6:3 у користь „Пролому".

Неділя 28.VIII. — це день тріюмфу української духової та фізичної культури. „Пролом" грав спокійно, таке було теж поведення української публики, зате „Польонія" давала себе пізнати некультурними, розпучливими вигуками та брутальною грою, котра діставала признання й польської публики.

Наше товариство зреорганізувалося щойно недавно. Тепер маємо вже дві дружини копаного мяча, дві сиктівкові дружини та засновок дружини жіночої. На найблизшу мету маємо ще й інші пляни, одначе про них напишемо аж з хвилею їх здійснення. *Сокалець.*

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Централбанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ:

Літературно-Науковий Вістник. Кн. IX. вересень. Зміст: О. Грицай: Після ночі. Казка. А. Карашевич: У боротьбі. А. Кара: Сени. Н. Лівицька: * * * І. Крушельницький: Мандрівка. Пер Люїс: Пісня. В. Кучабський: Давін. М. Смужка: Безпритульний. Г. Журба: Поріг. Пер Люїс: Пісня. Г. Зудерман: Наймичка. Ю. Магалевський: Останній акт трагедії. Д-р Ст. Смаль-Стоцький: І. Онишкевича Руська Бібліотека. Д. Д.: Патріотизм і націоналізм. О. Стефанович: * * *. Є. Маланюк: Портрет. *Anno Domini.* Решель Оч: Епоховий перелет Ліндберга.

Світ. Ч. 15—16. серпень. Зміст: М. Галущинський: Положення „Рідної Школи". П. Карманський: На чужині. В. Некрашевич: Безсильність. Дв. Аф-ий: Памяти Миколи Лисенка. Мон: Дещо про марморн. Ое-Но-Масафуса: Вишневий цвіт... О. Олійник: Ой, не бийте мене... І. Акуратер: З лотиської літератури. Зі сцени. І. Німчук: Памяткова таблиця в честь Куліша у Відні. Як витримувати спеку. Н. В.: Гнів Місісіпі. Д. Загул: Україно... Здобуття золота з живого срібла. Початки преси. Л. Толстой: Кіт Васька. М. Рудницький: Сповідь утікаючого літа. Українська фахова школа у Львові. Средство проти втоми. А. Павлюк: Лист до сестри. Х. Дантас: Дві малпи. З еміграції. І. К—ий: Землянка. Місто старців. Мови світу. Користи з вульканів. Г. Еверс: Найгірша зрада (продовження). Веселий куток. — ІЛЮСТРАЦІЇ: Дорога з Косова до Кут — св. М. Сеньковський. Аматорський гурт „Рідної Хати" в Ходзі. Добування марморів (4 світлини І. Озаркевича). Японський краєвид. Чехословацький парлямент у Празі. Вистава „Боярині" в Перемишлі. Таблиця в честь Куліша у Відні. Вистава домашнього промислу в Рудках. Старинна обсерваторія в Індіях. Монастир св. Івана в Палестині. Фарма крокодилів. „Палата справедливости" у Відні. Похорони румунського короля. Похорони жертв віденської революції. Велика астрономічна люнета. Українська фахова школа у Львові. Фідія „Суґуфу" в Мар-ле-міні. Зеленянка (2 світлини). Орхестра тов. „Сокіл" в Красн.ім. Торговельний дім в Китаю.

Нива, часопис присвячений церк. і сусп. справам. Липень—серпень, ч. 7—8. Зміст: Сила „нової віри". о. Волод. Лиско: Душпастир поза церквою. о. Александер Росецький: Чудотворна місцевість у Винятинцях. о. С. К-й: Вказівки для душпастирів. Володимир Босий: Українська Колегія св. Иосафата в Иорктоні, Саскечеван (Канада). о. д-р Г. Костельник: По Італії. Свящ. Іван Пачовський: Про причину малих успіхів в науці релігії. о. д-р Г. Костельник: Спір про епіклезу.

Нова Хата, журнал для плекання домашньої культури, вересень ч. 9. Зміст: Д-р Грицай: Поклик в справі ювилейного дару для Ольги Кобилянської; К. Б. Народні вишивки, народна ноша; Дві виставки українського народного мистецтва; Клявдія Бобикевич: У Ольги Кобилянської; Збирання матеріялів для біографії Лесі Українки; Другий курс інструкторок на села; З гуманітарної діяльности Союзу Народів; Ріжні вісти; В справі зїзду жіночих промислових кооператив; Здеґрадована Венера з Мілету; Під осінь; Моди; Роботи; Д-р В. Ю. Кисілевський: Жінка в Канаді; Земельний Банк Гіпотечний; Берізка: Як заховати красу, свіжість і молодість? Господарська частина (Далії, Трускавки); С. Мійська: Приписи; Ради господиням; Переписка Редакції.

Літопис українського друку, орган державної бібліографії УСРР ч. 33 і 34.

Рідна Школа, орган „Рідної Школи" Українського Педагогічного Т-ва, серпень ч. 2. Зміст: Наше шкільництво і польські власти. Д-р О. Макарушка: Творча школа. І. Крипякевич: Найстарший устав української школи. М. Галущинський: Гімназії „Рідної Школи". Д. Коренець: Доповнення образования семинаристок. Л. Ясінчук: Американська еміграція і „Рідна Школа". І. Герасимович: Т.Ш.Л. на українських землях. Л. Ясінчук: Діточі бібліотеки. З життя Товариства. Комунікати Ріжні вісти.

ОПОВІСТКИ.

Подяка. Виїзджаючи за кордон на музикольогічні студії, складаю отсею дорогою щиросердечну подяку Вп. Пані Катрі Мандичевській учительці музики в Станиславові щиросердечну подяку за її добросовісну працю при навчанні мене гри на скрипці — *Роман Мирович* абсольвент української ґімназії в Станиславові. 469

Теодор і Катерина з Вишиванюків Пилипівські складають 50 зол. на „Рідну Школу" місто повідомлень про своє вінчання, яке відбулося в липні 1927 в Коломиї. 474

Торговельна школа Тов. „Просвіта" у Львові приймає вписи на торговельну і кооперативну науку для обох полів, а саме: 1) 5-місячний курс для дорослих без огляду на вік і покінчені школи, 2) 1-річний курс для молоді з покінченою бодай народною школою, 3) 1-річний курс для абітурієнтів середних шкіл. Наука почина́ється 4. жовтня 1927 в год. 4-ій попол. — *Управа.* 1—3

За редакцію відповідає д-р Іван Німчук. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло". Львів. Ринок ч. 10.